

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isandaan at Animnapu

Ang Kahalagahang Propetiko ng Huling Pangitain ni Daniel: Pagbubunyag ng Katotohanan para sa mga Huling Araw

Jeff Pippenger
2024-03-26

Si Daniel ay tinutukoy sa ikasampung kabanata bilang muling ibinangon mula sa mga araw ng pagdadalamhati sa pamamagitan ng tatlong-hakbang na proseso ng ebanghelyong walang hanggan. Pagkatapos ay ipinahayag ni Gabriel kay Daniel ang propetikong kasaysayan ng ikalabing-isang kabanata, sa gayo'y itinutukoy ang kasaysayan ng liwanag ng dakilang Ilog Hiddekel.

Kailangan ang higit na masusing pag-aaral ng Salita ng Diyos. Lalo na ang aklat ni Daniel at ang Apocalipsis ay nararapat bigyan ng pansin sa antas na hindi pa naganap kailanman sa kasaysayan ng ating gawain. Maaaring mas kaunti ang ating sasabihin sa ilang aspekto hinggil sa kapangyarihang Romano at sa Papasiya, ngunit nararapat nating itawag ang pansin sa mga sinulat ng mga propeta at ng mga apostol sa ilalim ng inspirasyon ng Espiritu ng Diyos. Gayon hinubog ng Banal na Espiritu ang mga bagay-bagay, maging sa pagkakaloob ng propesiya at sa mga kaganapang inilalarawan, upang ituro na ang taong kasangkapan ay dapat ipanatiling nakalingid, nakatago kay Cristo, at ang Panginoong Diyos ng langit at ang Kanyang kautusan ang siyang dapat dakilain.

Basahin ang aklat ni Daniel. Balik-tanawin, isa-isa, ang kasaysayan ng mga kahariang inilarawan doon. Masdan ang mga estadista, ang mga kapulungan, ang makapangyarihang mga hukbo, at tingnan kung paanong kumilos ang Diyos upang ibaba ang kapalaluan ng mga tao at ilugmok sa alabok ang kaluwalhatian ng tao. Ang Diyos lamang ang ipinakikitang dakila. Sa pangitain ng propeta ay nakikita Siyang ibinabagsak ang isang makapangyarihang pinuno at nagtatalaga ng panibago. Ipinahahayag Siya bilang Hari ng sansinukob, na malapit nang itatag ang Kanyang walang hanggang kaharian—ang Matanda sa mga Araw, ang Diyos na buhay, ang Bukal ng lahat ng karunungan, ang Namumuno sa kasalukuyan, ang Nagpapahayag ng hinaharap. Basahin at unawain kung gaano kadukha, kahina, kaikli ang buhay, kadalang maligaw, at kung gaano makasalanan ang tao kapag itinataas niya ang kanyang kaluluwa sa kawalang-kabuluhan.

Sa pamamagitan ni Isaias, itinuturo tayo ng Espiritu Santo sa Diyos, ang buhay na Diyos, bilang pangunahing tuon ng ating pansin—sa Diyos ayon sa pagkakahayag kay Cristo. “Sa atin ay ipinanganak ang isang bata, sa atin ay ibinigay ang isang anak: at ang pamamahala ay maaatang sa Kaniyang balikat: at ang Kaniyang pangalan ay tatawaging Kamangha-mangha, Tagapayo, Makapangyarihang Diyos, Walang-hanggang Ama, Prinsipe ng Kapayapaan” [Isaias 9:6].

Ang liwanag na tuwirang tinanggap ni Daniel mula sa Diyos ay ibinigay partikular para sa mga huling araw na ito. Ang mga pangitaing nakita niya sa tabi ng mga pampang ng Ulai at ng

Hiddekel, ang mga dakilang ilog ng Shinar, ay ngayo'y kasalukuyang natutupad, at ang lahat ng mga pangyayaring nauna nang ipinahayag ay malapit nang maganap. Manuscript Releases, tomo 16, 333, 334.

Ang Espiritu Santo ay “nag-anyo ng mga bagay-bagay” sa pagkakaloob ng propesiya at ng “mga pangyayari” ng huling pangitain ni Daniel sa paraang ang unang kabanata (sampu) ay kumakatawan sa karanasan ng bayan ng Diyos sa mga huling araw, gaya rin ng huling kabanata (labindalawa). Ang pagkakaanyo ng tatlong kabanatang iyon na bumubuo sa liwanag ng Ilog Hiddekel, na “ibinigay lalo na para sa mga huling araw na ito,” ay pinanukalang magtaglay ng tatlong-hakbang na pakahulugan ng “katotohanan.” Sa unang sumasang-ayon sa huli, at sa gitna na kumakatawan sa paghihimagsik, taglay natin hindi lamang ang kayarian ng salitang Hebreo para sa “katotohanan,” na binuo ng una, ikalabintatlo, at huling titik ng alpabetong Hebreo, kundi nakikita rin natin ang lagda ng Alpha at Omega.

Tinutukoy ng ika-sampung kabanata ng aklat ni Daniel ang isang daan at apatnapu't apat na libo na nakauunawa sa kapuwa pangitaing “chazon” ng dalawang libo limandaan at dalawampung taon, at sa pangitaing “march” ng dalawang libo tatlong daang taon. Hindi lamang nauunawaan nila ang dalawang pangitaing iyon, kundi taglay din nila ang karanasan ng pagpapawalang-sala sa pamamagitan ng pananampalataya na ibinubunga ng pambabae at kausatibong pangitaing “marah” ng “ang pagpapakita”.

Para sa isipan at sa kaluluwa, gayundin sa katawan, ito ang batas ng Diyos: ang kalakasan ay nakakamit sa pamamagitan ng pagsisikap. Ang pagsasanay ang nagpapaunlad. Kaayon ng batas na ito, inilaan ng Diyos sa Kaniyang Salita ang mga kaparaanan para sa pag-unlad na pangkaisipan at espirituwal.

Taglay ng Bibliya ang lahat ng simulain na kailangang maunawaan ng mga tao upang maihanda sila, alinman para sa buhay na ito o para sa darating na buhay. At ang mga simulaing ito ay maaaring maunawaan ng lahat. Walang sinumang may diwang nagpapahalaga sa mga aral nito ang makababasa ng kahit isang talata ng Bibliya nang hindi tumatanggap mula rito ng isang makatutulong na kaisipan. Ngunit ang pinakamahalagang turo ng Bibliya ay hindi matatamo sa paminsan-minsan o hindi magkakaugnay na pag-aaral. Ang dakilang sistema ng katotohanan nito ay hindi inilahad sa paraang madaling matalos ng mambabasang padalos-dalos o pabaya. Marami sa mga kayamanan nito ay nakatago sa malalim na kailaliman, at makakamtan lamang sa pamamagitan ng masikap na pagsasaliksik at patuloy na pagsisikap. Ang mga katotohanang bumubuo sa dakilang kabuuan ay kailangang saliksikin at tipunin, “dito kaunti, at doon kaunti.” Isaias 28:10.

Kapag sa gayong paraan sinaliksik at pinagsama-sama, matatagpuang ganap na nagkakatugma ang mga ito sa isa't isa. Ang bawat Ebanghelyo ay karugtong ng iba, bawat propesiya ay paliwanag ng isa pa, bawat katotohanan ay pagpapalawig ng iba pang katotohanan. Ang mga tipo ng kaayusang Hudyo ay ginagawang maliwanag ng Ebanghelyo. Bawat alituntunin sa salita ng Diyos ay may sariling lugar, bawat katunayan ay may nararapat na kaugnayan. At ang ganap na estruktura, sa disenyo at sa pagsasakatuparan, ay nagpapatotoo sa May-akda nito. Ang gayong estruktura ay hindi maisip ni mahuhubog ng alinmang isipan kundi ng sa

Walang-hanggan.

Sa pagsasaliksik sa iba't ibang bahagi at sa pag-aaral ng kanilang ugnayan, ang pinakamataas na mga kapangyarihan ng pag-iisip ng tao ay napupukaw at ginaganyak tungo sa masidhing pagkilos. Walang sinuman ang makapagsasagawa ng gayong pag-aaral nang hindi napauunlad ang kapangyarihang pangkaisipan.

At hindi lamang sa pagsisiyasat ng katotohanan at sa pag-ugnay-ugnay nito nakasalalay ang halagang pangkaisipan ng pag-aaral ng Bibliya. Nasa pagsisikap ding kailangan upang maunawaan ang mga paksang inilalahad. Ang isipan na abala lamang sa mga bagay na karaniwan ay bumabansot at nanghihina. Kung hindi kailanman ito nahahamon na unawain ang mga dakila at malalawak na katotohanang malayo ang inaabot, sa kalaunan ay nawawala nito ang kapangyarihang lumago. Bilang panangga laban sa ganitong pagkasiraan, at bilang pampasigla sa pag-unlad, walang makapapantay sa pag-aaral ng Salita ng Diyos. Bilang kasangkapan sa pagsasanay pangkaisipan, ang Bibliya ay higit na mabisa kaysa alinmang aklat, o kahit sa pinagsama-samang lahat ng iba pang aklat. Ang kadakilaan ng mga paksa nito, ang marangal na kasimplehan ng mga pahayag nito, ang kagandahan ng mga larawang-diwa nito, ay nagpapasigla at nag-aangat sa mga kaisipan na hindi nagagawa ng anumang iba pa. Walang ibang pag-aaral ang makapagkakaloob ng gayong lakas-pangkaisipan tulad ng pagsisikap na maunawaan ang napakatatayog na mga katotohanan ng paghahayag. Ang isipan na sa gayo'y inihaharap sa mga kaisipan ng Walang-hanggan ay hindi maaaring hindi lumawak at tumatag.

At higit na dakila ang kapangyarihan ng Bibliya sa pagpapaunlad ng kalikasang espirituwal. Ang tao, na nilikhang para sa pakikisama sa Diyos, ay tanging sa gayong pakikisama lamang matatagpuan ang kanyang tunay na buhay at pag-unlad. Yamang nilikha upang matagpuan sa Diyos ang kanyang pinakamataas na kagalakan, wala siyang masusumpungan sa anupamang iba na makapagpapatahimik sa mga pananabik ng puso, at makapagpapawi sa gutom at uhaw ng kaluluwa. Ang sinumang nag-aaral ng salita ng Diyos na may diwang tapat at handang maturuan, na naghahangad na maunawaan ang mga katotohanan nito, ay maiuugnay sa May-akda nito; at, maliban sa sarili niyang pasiya, walang hangganan ang mga posibilidad ng kanyang pag-unlad.

Sa malawak na saklaw ng estilo at mga paksa nito, ang Biblia ay may nilalamang makapupukaw ng interes ng bawat isip at makaaantig sa bawat puso. Sa mga pahina nito ay matatagpuan ang pinakamatandang kasaysayan; ang talambuhay na pinakatapat sa buhay; mga prinsipyo ng pamamahala para sa pangangasiwa sa estado, para sa pagsasaayos ng sambahayan, mga prinsipyong hindi kailanman natumbasan ng karunungan ng tao. Taglay nito ang pilosopiyang pinakamalalim, ang panulaang pinakamatamis at pinakadakila, ang pinakamasidhi at pinakanakaaantig-damdamin. Ang mga sulatin ng Biblia, kahit sa ganitong pagsasaalang-alang, ay di-masukat ang pagka-higit sa halaga kaysa sa mga likha ng alinmang taong may-akda; ngunit walang-hanggang mas malawak ang saklaw at walang-hanggang mas dakila ang halaga ng mga ito kapag tinitingnan sa kanilang kaugnayan sa dakilang sentral na kaisipan. Kung titingnan sa liwanag ng kaisipang ito, ang bawat paksa ay nagkakaroon ng bagong kabuluhan. Sa pinaka-payak na mga pahayag ng katotohanan ay nakapaloob ang mga

prinsipyong kasingtaas ng langit at sumasaklaw sa kawalang-hanggan.

Ang pangunahing tema ng Banal na Kasulatan, ang temang pinagbubuklod ng lahat ng iba pang paksa sa buong aklat, ay ang panukalang pagtubos, ang pagpapanumbalik sa kaluluwa ng tao ng wangis ng Diyos. Mula sa unang pahiwatig ng pag-asa sa hatol na ipinahayag sa Eden hanggang sa huling maluwalhating pangako ng Apocalipsis, “Makikita nila ang Kanyang mukha; at ang Kanyang pangalan ay nasa kanilang mga noo” (Apocalipsis 22:4), ang paksang-diin ng bawat aklat at bawat bahagi ng Kasulatan ay ang paglalantad ng kahanga-hangang temang ito—ang pag-angat ng tao—ang kapangyarihan ng Diyos, “na nagbibigay sa atin ng pagtatagumpay sa pamamagitan ng ating Panginoong Jesucristo.” 1 Corinto 15:57. Edukasyon, 123-125.

Sa talatang kasisipi pa lamang ay natutukoy na ang Biblia, kapag isinasaalang-alang mula sa alinmang sangay ng panitikan, ay di-hamak na nakahihigit sa alinmang gawang-tao. Sinabi ni Sister White, “Sa mga pahina nito ay masusumpungan ang kasaysayang pinakamatanda; talambuhay na pinakatapat sa buhay; mga simulain ng pamahalaan para sa pagpipigil ng estado, para sa pagsasaayos ng sambahayan—mga simulaing kailanma’y hindi napantayan ng karunungan ng tao. Taglay nito ang pilosopiyang pinakamalalim, tulang pinakamatamis at pinakadakila, ang pinakamasidhing damdamin at ang pinakamatinding kahapisan,” at na “ang gayong kayarian ay walang isip kundi yaon ng Walang-Hanggan ang makalilikhâ o makabubuo.”

Lahat ng kinikilalang alituntunin ng sangkatauhan na tumutukoy sa mga tuntuning nagbibigay ng balangkas sa panitikan ay nahihigitan ng Biblia. Ang mga simulain na inihaharap sa mga pamantasan ng sangkatauhan, na tumutukoy sa pagkakaiba mula sa pangkaraniwan o mababang uri ng panitikan hanggang sa mga obra maestra ng panitikang pantao, ay pawang nahihigitan ng Biblia. Sa pag-iisip na iyan, nararapat kilalanin na ang kasukdulan, ang dakilang pangwakas ng patotoong propetiko ng buong Biblia, ay kinakatawan sa huling pangitain ni Daniel. Ito ang pangulong-bato ng patotoong propetiko, at walang kasukdulan sa panitikang pantao na nakalalapit sa patotoo ng Daniel kabanata labing-isa, na nagsisimula sa talata isa at nagpapatuloy hanggang kabanata labindalawa talata apat.

Sa aklat ng Pahayag, nagtatagpo at nagtatapos ang lahat ng mga aklat ng Bibliya, at sa Pahayag ay muling tinatalakay ang gayunding mga linya ng propesiya gaya ng nasa aklat ni Daniel; ngunit sa pagkakaugnay ng mga ito, ang aklat ni Daniel ang unang pagbanggit, at ang Pahayag ang panghuli. Ang lahat ay naroroon sa unang pagbanggit, at ang lahat ay naroroon sa aklat ni Daniel, at ang kasukdulan ng aklat ay ang pangitaing ibinigay sa tabi ng Ilog Hiddekel. Ang kasukdulan ng mga pangyayaring kinakatawan sa pangitaing iyon ay nagsisimula sa talatang apatnapu, at nagpapatuloy hanggang sa matatakan ang aklat sa talatang apat ng ikalabing-dalawang kabanata. Ang mga talatang iyon ay kumakatawan sa dakilang pangwakas ng bawat katotohanang propetiko na kailanman ay winika o itinala ng mga banal na tao noong una, kabilang si Sister White.

Ang nagdadala patungo sa konklusyong iyon sa ikalabing-isang kabanata ay ang mga kasaysayan sa loob ng kabanata na nagsisilbing mga saksi sa wastong pagkaunawa sa huling anim na talata ng ikalabing-isang kabanata, kung saan ang tatluhang kaaway—ang dragon, ang hayop, at ang bulaang propeta—ay ngayo’y inakay ang sanlibutan patungo sa pagsasara ng probasyon ng tao.

Tuwirang itinutukoy ni Kapatid na White ang panloob na prinsipyong ito.

Wala tayong panahong dapat sayangin. Nasa unahan natin ang mga panahong masalimuot. Ang sanlibutan ay nililigalig ng diwa ng digmaan. Hindi maglalaon, magaganap ang mga tagpo ng kaguluhang binanggit sa mga propesiya. Ang propesiya sa ikalabing-isang kabanata ng Daniel ay halos sumapit na sa ganap na katuparan. Marami sa kasaysayang naganap bilang katuparan ng propesiyang ito ay mauulit. Sa talatang tatlumpu, may binabanggit na isang kapangyarihan na “mapipighati, at babalik, at magkakaroon ng poot laban sa banal na tipan: gayon ang kaniyang gagawin; siya’y babalik pa, at makikipagsanggunian sa mga nagsisitalikod sa banal na tipan. At mga hukbo ay titindig sa kaniyang panig, at kanilang lalapastanganin ang santuwaryo ng kalakasan, at aalisin ang palaging handog, at kanilang ilalagay ang kasuklamsuklam na nagpapangwawasak. At ang mga gumagawa ng kasamaan laban sa tipan ay kaniyang sisirain sa pamamagitan ng mga paglalangis: ngunit ang bayang nakakikilala sa kanilang Diyos ay magiging matatag, at gagawa ng mga dakilang gawa. At silang may unawa sa bayan ay magtuturo sa marami: gayon ma’y mabubuwal sila sa tabak, at sa apoy, sa pagkabihag, at sa pagsamsam, sa maraming araw. At kapag sila’y mabuwal, sila’y matutulungan ng kaunting tulong: ngunit marami ang kakapit sa kanila sa pamamagitan ng paglalangis. At ang ilan sa mga may unawa ay mabubuwal, upang subukin sila, at dalisayin, at paputiin sila, hanggang sa panahon ng kawakasan: sapagka’t ito’y para pa sa panahong itinalaga. At ang hari ay gagawa ayon sa kaniyang kalooban; at itataas niya ang kaniyang sarili, at lubhang palalakihin niya ang kaniyang sarili higit sa bawa’t diyos, at magsasalita siya ng mga kamangha-manghang bagay laban sa Diyos ng mga diyos, at magtatagumpay siya hanggang sa maganap ang kapootan: sapagka’t ang itinakda ay gagawin.” Daniel 11:30-36.

Magaganap ang mga tagpong kahalintulad ng inilalarawan ng mga salitang ito. Nakikita natin ang mga katibayan na si Satanas ay mabilis na nagtatamo ng pagkakontrol sa mga isipan ng mga taong walang takot sa Diyos. Basahin at unawain nawa ng lahat ang mga propesiya ng aklat na ito, sapagkat tayo ngayon ay pumapasok sa binanggit na panahon ng kapighatian:

'At sa panahong yaon ay titindig si Miguel, ang dakilang prinsipal na tumatayo para sa mga anak ng iyong bayan: at magkakaroon ng panahon ng kapighatian, na hindi pa kailanman nangyari mula nang magkaroon ng isang bansa hanggang sa panahong yaon: at sa panahong yaon ay maliligtas ang iyong bayan, bawat isa na masusumpungang nakasulat sa aklat. At marami sa mga natutulog sa alabok ng lupa ay magigising, ang iba tungo sa buhay na walang hanggan, at ang iba tungo sa kahihyan at walang hanggang paghamak. At ang marurunong ay magniningning na tulad ng ningning ng kalangitan; at ang mga umaakay ng marami tungo sa katuwiran ay tulad ng mga bituin magpakailanman at walang hanggan. Ngunit ikaw, O Daniel, ipinid mo ang mga salita, at tatakan mo ang aklat, hanggang sa panahon ng wakas: marami ang magpaparoo’t parito, at ang kaalaman ay madaragdagan.' Daniel 12:1-4." Manuscript Releases, bilang 13, 394.

Sa talatang ito, unang tumutukoy si Sister White sa Daniel kabanata labing-isa at pagkatapos ay tinutukoy ang simulain na “na ang malaking bahagi ng kasaysayang naganap bilang katuparan ng hulagang ito ay mauulit.” Pagkaraan ay tuwiran niyang sinisipi ang talata tatlumpu hanggang tatlumpu’t anim at sinusundan ito ng pahayag na, “mga tagpong katulad ng inilalarawan sa mga

salitang ito ang magaganap.” Matapos tukuyin ang talata tatlumpu hanggang tatlumpu’t anim, at sabihing mga tagpong katulad ng mga talatang iyon ang magaganap, saka naman niya tinutukoy ang pagsasara ng panahon ng probasyon, kapag si Miguel ay tatayo sa talata isa ng kabanata labindalawa. Sa paggawa nito, ibinubukod niya ang pitong talatang iyon, at inilalagay ang mga iyon sa kasaysayang kaagad na nauuna sa pagtayo ni Miguel.

Higit sa minsan na nating tinalakay ang kasaysayan ng mga talata tatlumpu hanggang tatlumpu’t anim, at kung paanong ang mga ito ay kaparis ng mga talata apatnapu hanggang apatnapu’t lima ng Daniel kabanata labing-isa, at ngayo’y sisimulan na nating isaalang-alang ang iba pang mga yugto ng kasaysayang propetiko sa kabanata labing-isa na inuulit sa mga huling anim na talata. Gayunman, bago natin gawin iyon ay muli nating ihaharap ang isang maikling buod ng pagkakaraparis ng mga talata tatlumpu hanggang tatlumpu’t anim sa mga talata apatnapu hanggang apatnapu’t lima.

Ang talatang tatlumpu ay nagmamarka ng paglipat mula sa paganong Roma tungo sa papal na Roma. Ang kasaysayang transisyunal na iyon ay tinatalakay sa iba’t ibang talatang makahula na tumutukoy sa mga petsang gaya ng mga taong 330, 508, 533, at 538. May iba pang mga tandang makahula sa paglipat mula sa ikaapat na kaharian tungo sa ikalimang kaharian ng hula ng Biblia, ngunit sa talatang tatlumpu’t isa ay tumatayo ang paganong Roma para sa kapapahan, gaya ng kinakatawan ni Clovis noong taong 496. Ang mga paganong kapangyarihang unang kinakatawan ni Clovis sa talata ay isinasakatuparan ang gawain ng pag-aalis sa anumang paganong pagtutol (ang araw-araw) sa pag-angat ng kapapahan pagsapit ng taong 508. Ang pakikidigma ng mga panahong iyon ay nagdadala ng pagkawasak laban sa Lungsod ng Roma sa loob ng kasaysayang iyon, gaya ng kinakatawan ng “santuwaryo ng kalakasan”, at pagsapit ng taong 538, iniluluklok ng mga paganong kapangyarihan ang kapapahan sa trono ng lupa, at pagkatapos ay ipinatutupad nito ang isang kautusan ukol sa Linggo sa Konseho ng Orleans.

Tinutukoy ng mga talata tatlumpu’t dalawa hanggang tatlumpu’t anim ang mapamaslang na pakikidigma na noon ay inilunsad ng kapapahan laban sa mga tapat ng Diyos sa loob ng isang libo’t dalawang daan at animnapung taon ng Madidilim na Kapanahunan. Sa huli, ang kapapahan ay darating sa kaniyang wakas sa talata tatlumpu’t anim. Sa talata apatnapu, bumuo si Reagan ng isang lihim na pakikipag-alyansa sa anticristo, na tumutukoy sa panahon na ang pagsalungat ng Protestantismo ay naalis na, gaya ng inilalarawan ng taong 508. Ang pagtatalaga ni Reagan ng pananalapi at lakas-militar ay inilarawan nang pauna ng “mga bisig” na tumindig alang-alang sa kapapahan noong 496. Ang pagkawasak ng santuwaryo ng kalakasan ng paganong Roma, na kinakatawan ng lungsod ng Roma, ay sumasagisag sa pagkawasak ng Saligang-Batas ng Estados Unidos sa malapit nang dumating na batas ng Linggo, sapagkat ang Saligang-Batas ang santuwaryo ng kalakasan para sa Estados Unidos. Sa batas ng Linggo, ang kapapahan ay muling ilalagay sa trono ng lupa, gaya ng kinakatawan ng taong 538.

Kung magkagayon ay magsisimula ang pangwakas na panahon ng madugong pag-uusig ng Papasiya laban sa mga tapat ng Diyos, gaya ng naganap sa Panahon ng Kadiliman mula 538 hanggang 1798. Ito ay hahantong sa pagtatapos ng probasyon ng sangkatauhan, kung kailan tatayo si Miguel, na sinasagisagan ng 1798, nang ang Papasiya, na naging matagumpay sa loob ng isang

libo dalawang daan at animnapung taon, ay tumanggap ng poot ng sugat na nakamamatay.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

Sa isang pagkakataon, habang ako'y nasa Lungsod ng New York, ako'y tinawagan sa gabi upang masdan ang mga gusaling tumataas, palapag pagkatapos ng palapag, patungo sa langit. Ang mga gusaling ito ay tinitiyak na hindi tinatablan ng apoy, at itinayo upang luwalhatiin ang kanilang mga may-ari at mga tagapagtayo. Lalong pataas at pataas pa ang pag-angat ng mga gusaling ito, at sa mga ito'y ginamit ang pinakamamahaling mga materyales. Ang mga nagmamay-ari ng mga gusaling ito ay hindi nagtatanong sa sarili: "Paano natin pinakamainam na maluluwalhati ang Diyos?" Wala sa kanilang mga isipan ang Panginoon.

Naisip ko: 'O, nawa'y yaong mga naglalagak ng kanilang mga yaman sa ganitong paraan ay makita ang kanilang landasin gaya ng nakikita ito ng Diyos! Nagpapatayo sila ng mga maringal na gusali, ngunit kay kamangmang, sa paningin ng Tagapamahala ng sansinukob, ang kanilang mga panukala at katha. Hindi nila pinag-aaralan, sa buong kakayahan ng puso at isipan, kung paano nila luluwalhatiin ang Diyos. Nawala na sa kanilang paningin ito, ang unang tungkulin ng tao.'

Habang itinatayo ang mga matatayog na gusaling ito, nagalak ang mga may-ari, taglay ang mapag-ambisyong kapalaluan, sapagkat mayroon silang salaping magagamit sa pagpapalayaw sa sarili at sa pagpapukaw ng panibugho ng kanilang mga kapitbahay. Marami sa salaping sa gayong paraan ay kanilang ipinuhunan ay nakuha sa pamamagitan ng labis na paniningil, sa pagpiga sa mga dukha. Nakalimutan nila na sa langit ay may talaan ng bawat transaksiyong pangkalakalan; bawat likong kasunduan, bawat gawaing pandaraya, ay doong nakatala. Darating ang panahon na, sa kanilang pandaraya at kapalaluan, aabot ang mga tao sa isang hangganang hindi pahihintulutan ng Panginoon na kanilang lampasan, at matututuhan nila na may hangganan ang pagtitimpi ni Jehova.

Ang tanawing sumunod na lumitaw sa aking paningin ay isang hudyat ng sunog. Tumingin ang mga lalaki sa mga gusaling matatayog at inaakalang hindi tinatablan ng apoy at nagsabi: 'Lubos na ligtas ang mga iyan.' Ngunit ang mga gusaling ito ay tinupok na waring yari sa alkitran. Walang nagawa ang mga makinang pamatay-sunog upang pigilan ang pagkawasak. Hindi nagawang paandarin ng mga bumbero ang mga makina.

Ipinabatid sa akin na, pagdating ng takdang panahon ng Panginoon, kung walang naging pagbabago sa mga puso ng mga taong palalo at mapaghangad, matutuklasan ng mga tao na ang kamay na dating makapangyarihan upang magligtas ay magiging makapangyarihan upang pumuksa. Walang kapangyarihang makalupa ang makapipigil sa kamay ng Diyos. Walang anumang materyal na magagamit sa pagtatayo ng mga gusali na makapagsasanggalang sa mga ito laban sa pagkawasak kapag dumating ang takdang panahon ng Diyos upang ipataw ang nararapat na parusa sa mga tao dahil sa kanilang pagwawalang-bahala sa Kanyang kautusan at sa kanilang makasariling ambisyon.

Hindi marami, maging sa hanay ng mga tagapagturo at mga estadista, ang nakauunawa sa mga pinagbabatayang sanhi ng kasalukuyang kalagayan ng lipunan. Ang mga may hawak ng renda ng pamahalaan ay hindi nagagawang lutasin ang suliranin ng moral na katiwalian, karalitaan,

pagkapulubi, at dumaraming krimen. Sila’y walang-saysay na nagsisikap na ilagay ang mga gawaing pangkalakalan sa higit na matatag na saligan. Kung higit na bibigyang-pansin ng mga tao ang mga turo ng salita ng Diyos, kanilang matatagpuan ang kasagutan sa mga suliraning nakalilito sa kanila.

Inilalarawan ng Banal na Kasulatan ang kalagayan ng sanlibutan bago ang ikalawang pagparito ni Cristo. Tungkol sa mga taong sa pamamagitan ng pandarabong at pangongikil ay nagtitipon ng malaking kayamanan, nasusulat: “Nagbunton kayo ng kayamanan para sa mga huling araw. Masdan, ang upa ng mga manggagawang umani sa inyong mga bukirin, na inyong ipinagkait sa pamamagitan ng pandaraya, ay sumisigaw; at ang mga daing ng mga umani ay nakarating sa mga tainga ng Panginoon ng mga hukbo. Namuhay kayo sa kalayawan sa lupa, at naging malayaw; pinataba ninyo ang inyong mga puso, na gaya sa araw ng patayan. Hinatulan ninyo at pinatay ang matuwid; at hindi siya lumalaban sa inyo.” Santiago 5:3-6.

Ngunit sino ang bumabasa sa mga babalang ibinibigay ng mga tanda ng panahon na mabilis na natutupad? Anong impresyon ang naidudulot sa mga taong makamundo? Anong pagbabago ang nakikita sa kanilang saloobin? Wala—gaya lamang ng nakita sa saloobin ng mga naninirahan sa sanlibutan noong kapanahunan ni Noe. Lubos na nalulon sa mga gawaing makamundo at kalayawan, ang mga tao bago ang Baha “hindi nila nalaman hanggang dumating ang Baha, at tinangay silang lahat.” Mateo 24:39. Mayroon silang mga babalang mula sa langit, ngunit tumanggi silang makinig. At sa kasalukuyan, ang sanlibutan, lubos na walang pakialam sa tinig ng Diyos na nagbababala, ay nagmamadaling patungo sa walang-hanggang kapahamakan.

“Ang sanlibutan ay napupukaw ng espiritu ng digmaan. Ang propesiya ng ikalabing-isang kabanata ng Daniel ay halos umabot na sa ganap na katuparan nito. Malapit nang maganap ang mga tagpo ng kabagabagang binanggit sa mga propesiya.” Testimonies, tomo 9, 12–14.